

Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ
Δεύτερος Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Να προσγειωνόμαστε με ασφάλεια στις αναταράξεις

Οχι πολύ καιρό πριν, η γυναίκα μου, η Χάρριετ, και εγώ ήμασταν σε ένα αεροδρόμιο κοιτάζοντας καταπληκτικά αεροπλάνα να προσγειώνονται. Ήταν μια ημέρα με άνεμο και έντονες ριπές ανέμου χτυπούσαν ενάντια στο αεροσκάφος που πλησίαζε, προκαλώντας το καθένα να ολισθαίνει και να τρέμει καθώς πλησίαζε.

Καθώς παρακολουθούσαμε αυτήν τη μάχη μεταξύ της φύσης και του μηχανήματος, μου ήρθε στο μυαλό μου η εκπαίδευση πτήσης και οι αρχές που έμαθα εκεί -- και μετά δίδαξα σε άλλους πιλότους σε εκπαιδεύσεις.

«Μην παλεύετε με τα χειριστήρια κατά τη διάρκεια αναταράξεων» τους έλεγα. «Παραμείνατε ήρεμοι· μην αντιδράτε με υπερβολή. Επικεντρώστε τα μάτια σας στη κεντρική γραμμή του διαδρόμου. Αν ξεφύγετε από τη διαδρομή προσέγγισης που επιθυμείτε, κάντε άμεσες αλλά μετρημένες διορθώσεις. Εμπιστευτείτε τη δυνατότητα του αεροσκάφους σας. Απομακρύνετε τις αναταράξεις».

Έμπειροι πιλότοι καταλαβαίνουν ότι δεν μπορούν πάντα να ελέγχουν αυτά που συμβαίνουν γύρω τους. Δεν μπορούν απλώς να οβήσουν τις αναταράξεις. Δεν μπορούν να εξαφανίσουν τη βροχή ή το χιόνι. Δεν μπορούν να κάνουν τον άνεμο να σταματήσει ή να του αλλάξουν κατεύθυνση.

Αλλά επίσης καταλαβαίνουν ότι είναι λάθος να φοβούνται τις αναταράξεις ή τους ισχυρούς ανέμους -- και ειδικά να παραλύονται από αυτά. Ο τρόπος ασφαλούς προσγείωσης, όταν οι συνθήκες είναι λιγότερο από

ιδεατές, είναι να παραμείνουμε στη σωστή πορεία και να διολισθησουμε στον διάδρομο όσο τελειότερα γίνεται.

Καθώς έβλεπα το ένα αεροπλάνο μετά το άλλο να κάνει την τελική προσέγγισή του και ενθουσιούμενος τις αρχές που έμαθα στα χρόνια μου ως πιλότου, αναρωτήθηκα αν δεν υπήρχε ένα μάθημα σε αυτό για την καθημερινή ζωή μας.

Δεν μπορούμε πάντα να ελέγχουμε τις καταιγίδες που θέτει η ζωή στο μονοπάτι μας. Μερικές φορές τα πράγματα δεν γίνονται με τον δικό μας τρόπο. Μπορεί να αισθανόμαστε να σειόμαστε και να παρασυρόμαστε από τις αναταράξεις της απογοήτευσης, της αμφιβολίας, του φόβου, της λύπης ή του άγχους.

Κατά τη διάρκεια εκείνων των περιόδων, είναι εύκολο να παγιδευτούμε σε όλα όσα δεν πηγαίνουν καλά και να κάνουμε τα προβλήματά μας το επίκεντρο των σκέψεών μας. Ο πειρασμός είναι να επικεντρωνόμαστε στις δοκιμασίες που αντιμετωπίζουμε αντί να επικεντρωνόμαστε στον Σωτήρα και στη μαρτυρία μας για την αλήθεια.

Αλλά αυτός δεν είναι ο καλύτερος τρόπος να πλοηγηθούμε μέσω των δυσκολιών της ζωής.

Όπως ο πεπειραμένος πιλότος δεν επικεντρώνεται στην καταιγίδα αλλά στο κέντρο του διαδρόμου και στο σωστό σημείο προσγείωσης, έτσι κι εμείς πρέπει να επικεντρωνόμαστε στο κέντρο της πίστης μας --τον Σωτήρα μας, το Ευαγγέλιό Του και το σχέδιο του Επουράνιου Πατέρα μας-- και τον τελικό στόχο μας -- να επιστρέψουμε

με ασφάλεια στον ουράνιο προορισμό μας. Θα πρέπει να εμπιστευόμαστε τον Θεό και να επικεντρώνουμε τις προσπάθειές μας στο να διατηρούμαστε στο μονοπάτι της ιδιότητος του μαθητού. Θα πρέπει να επικεντρώσουμε τα μάτια μας, την καρδιά μας και το μυαλό μας στο να ζούμε με τον τρόπο που ξέρουμε ότι πρέπει να ζήσουμε.

Το να δείχνουμε την πίστη και την εμπιστοσύνη μας στον Επουράνιο Πατέρα με το να τηρούμε με χαρά τις εντολές Του θα μας φέρει ευτυχία και δόξα. Και αν παραμείνουμε στο μονοπάτι, θα ξεπεράσουμε οποιοδήποτε αναταράξεις --όσο δυνατές κι αν είναι-- και θα επιστρέψουμε με ασφάλεια στο επουράνιο σπίτι μας.

Είτε ο ουρανός γύρω μας είναι καθαρός είτε γεμάτος απειλητικά σύννεφα, ως μαθητές του Ιησού Χριστού, αναζητούμε πρώτα την βασιλεία του Θεού και τη χρηστότητά Του, γνωρίζοντας ότι αν το κάνουμε αυτό, όλα τα υπόλοιπα που χρειαζόμαστε τελικά θα παρασχεθούν (βλέπε Κατά Ματθαίον 6:33).

Τι σημαντικό μάθημα ζωής!

Όσο περισσότερο εμμένουμε στις δυσκολίες, τους αγώνες, τις αμφιβολίες και τους φόβους μας, τόσο πιο δύσκολα μπορούν να γίνουν τα πράγματα. Αλλά όσο περισσότερο επικεντρωνόμαστε στον τελικό ουράνιο προορισμό μας και στη χαρά που έρχεται ακολουθώντας το μονοπάτι του μαθητή --αγαπώντας τον Θεό και υπηρετώντας τον πλησίον μας-- τόσο πιο πιθανόν είναι να πλοηγηθούμε με επιτυχία διαμέσου εποχών με προβλήματα και αναταράξεις.

Αγαπητοί φίλοι, όσο βίαια και αν βοούν γύρω μας οι άνεμοι της θνητής ύπαρξής μας, το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού πάντα θα προσφέρει το καλύτερο μονοπάτι για μια ασφαλή προσγείωση στο βασίλειο του Επουράνιου Πατέρα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ο Πρόεδρος Ούχτντορφ μάς συμβουλεύει να «εμπιστευόμαστε τον Κύριο και να επικεντρώνουμε τις προσπάθειές μας στο να διατηρούμαστε στο μονοπάτι της ιδιότητος του μαθητού». Σκεφτείτε το ενδεχόμενο να ρωτήσετε εκείνους που διδάσκετε πώς έχουν μείνει επικεντρωμένοι «στον τελικό ουράνιο προορισμό μας και στην χαρά που έρχεται ακολουθώντας το

μονοπάτι του μαθητή» σε εποχή κατά την οποία έχουν αντιμετωπίσει δοκιμασίες. Θα μπορούσατε να τους προσκαλέσετε να σκεφτούν τρόπους που μπορούν να επικεντρωθούν στη μαρτυρία τους και στον Χριστό σε δύσκολες στιγμές και με προσευχή να αποφασίσουν πώς να εφαρμόσουν μια ή περισσότερες από αυτές τις ιδέες στη ζωή τους.

ΝΕΟΙ

Το θεμέλιο για τη μαρτυρία μου

Υπό Τζέννιφερ Γουίβερ

Όταν ήμουν 16 ετών, μια φίλη ήρθε ξαφνικά στο σπίτι μου με τους ιεραποστόλους. Μέσα σε ένα μήνα από την πρώτη συζήτηση, όλες οι ερωτήσεις μου απαντήθηκαν με ευκρίνεια. Αισθάνθηκα το Άγιο Πνεύμα να καταθέτει μαρτυρία για την αλήθεια του μηνύματος σχετικά με την Αποκατάσταση. Ήταν διαφορετικό από ό,τι είχα αισθανθεί ποτέ και ήξερα ότι όλα ήταν αλήθεια.

Όστόσο, βίωσα περισσότερη απόρριψη και εναντίωση από ποτέ πριν. Ένωθα μόνη, κουρασμένη και μπερδεμένη. Αν έκανα το σωστό, γιατί αντιμετώπιζα τόση εναντίωση; Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς οι δοκιμασίες μου ήταν για το καλό μου. Οι ιεραπόστολοι με δίδαξαν να νηστεύω και να προσεύχομαι, ακόμα και στη μέση της σχολικής ημέρας. Όταν τα πράγματα γίνονταν αβάσταχτα άρχιζα να προσεύχομαι ειλικρινά και αμέσως αισθανόμουν την παρηγοριά του Πνεύματος.

Η εβδομάδα του βαπτίσματός μου ήταν γεμάτη δοκιμασίες. Το αφεντικό μου απείλησε να με απολύσει αν δεν έλειπα από το βάπτισμά μου για να εργαστώ στη θέση κάποιου άλλου, κατέληξα στο νοσοκομείο με πέτρες στα νεφρά και οι γονείς μου μού ζήτησαν να φύγω από το σπίτι. Με τόσα πράγματα εκτός ελέγχου μου, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να στραφώ προς τον Κύριο.

Καθεμία από αυτές τις δοκιμασίες *πράγματι* έγιναν προς όφελός μου. Με βοήθησαν να μάθω για τις διδασχές του Ευαγγελίου, οι οποίες μου παρείχαν το θεμέλιο για τη μαρτυρία μου.

Η συγγραφέας ζει στο Άνταχο των Η.Π.Α.

Ο γάμος έχει ορισθεί από τον Θεό

Με προσευχή, μελετήστε αυτό το υλικό και ζητήστε να γνωρίσετε τι να αναφέρετε. Πώς η κατανόηση του «Η οικογένεια: Μία επίσημη διακήρυξη προς όλον τον κόσμο» αυξάνει την πίστη σας στον Θεό και ευλογεί εκείνες για τις οποίες είστε υπεύθυνες μέσω της επίσκεψης διδασκαλισσών; Για περισσότερες πληροφορίες, πηγαίνετε στο reliefsociety.lds.org.

**Πίστη, Οικογένεια,
Ανακούφιση**

Προφήτες, απόστολοι και ηγέτες συνεχίζουν να διακηρύττουμε πανηγυρικά ότι ο γάμος μεταξύ του άνδρα και της γυναίκας έχει ορισθεί από τον Θεό προς τους ανθρώπους και ότι η οικογένεια αποτελεί στοιχείο υψίστης σπουδαιότητας στο σχέδιο του Δημιουργού¹.

Ο Πρεσβύτερος Τοντ Κριστόφερσον της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, είπε: «Μία οικογένεια που στηρίζεται στον γάμο ενός άνδρα και μίας γυναίκας προσφέρει το καλύτερο περιβάλλον για την ευημερία του σχεδίου του Θεού...»

«...Ούτε εμείς ούτε κανείς άλλος θνητός δεν μπορεί να αλλάξει αυτή την θείκη εντολή του γάμου»².

Η Μπόννυ Όσκαρσον, η γενική πρόεδρος των Νέων Γυναικών, είπε: «Όλες, όποια και αν είναι η οικογενειακή τους κατάσταση ή ο αριθμός των παιδιών τους, μπορούν να είναι υπερασπίστριες του σχεδίου του Κυρίου που περιγράφεται στη διακήρυξη της οικογένειας. Αν είναι το σχέδιο του Κυρίου, τότε θα πρέπει να είναι και δικό μας σχέδιο!»³

Ο Πρεσβύτερος Κριστόφερσον συνέχισε: «Μερικοί από εσάς έχετε στερηθεί την ευλογία του γάμου για λόγους που περιλαμβάνουν έλλειψη βιώσιμων προοπτικών, έλξη προς

το ίδιο φύλο, φυσικές ή διανοητικές αναπηρίες ή απλώς τον φόβο της αποτυχίας, ο οποίος τουλάχιστον επί του παρόντος, επισκιάζει την πίστη. ... Η μπορεί να έχετε παντρευτεί, αλλά να έχει λήξει αυτός ο γάμος. ... Μερικοί από εσάς που είστε παντρεμένοι δεν μπορούν να αποκτήσουν παιδιά...»

«Ακόμα κι έτσι..., ο καθένας μπορεί να συνεισφέρει στην εξέλιξη του θείου σχεδίου σε κάθε γενεά»⁴.

Επιπρόσθετες γραφές

Γένεση 2:18-24, Προς Κορινθίους Α΄ 11:11, Διδαχή και Διαθήκες 49:15-17

Ζωντανές Ιστορίες

Ο αδελφός Λάρρυ Γκίμπσον, πρώην πρώτος σύμβουλος στη γενική προεδρία των Νέων Ανδρών, θυμάται όταν η Σίρλεϋ, τώρα η γυναίκα του, είπε:

«Σε αγαπάω επειδή ξέρω ότι αγαπάς τον Κύριο περισσότερο από ό,τι με αγαπάς...»

«Αυτή η απάντηση χτύπησε την καρδιά μου...»

«...[Και] ήθελα εκείνη πάντα να νιώθει ότι αγαπώ τον Κύριο πάνω από όλα»⁵.

Ο Πρεσβύτερος Ντέιβιντ Μπέντναρ της Απαρτίας των Δώδεκα

Αποστόλων δίδαξε: «Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι το σημείο εστίασης στη σχέση του γάμου της διαθήκης. ... [Φανταστείτε ότι] ο Σωτήρας είναι στην κορυφή ενός τριγώνου, με την γυναίκα στη βάση μιας γωνίας και τον άνδρα στην άλλη βάση της άλλης. Τώρα, σκεφτείτε τι γίνεται στη σχέση μεταξύ ενός ανδρός και μιας γυναίκας καθώς ατομικά και σταθερά έρχονται προς τον Χριστό και προσπαθούν να 'τελειοποιηθούν σε Εκείνον' (Μορόνι 10:32). Χάρη και μέσω του Λυτρωτή, ο άνδρας και η γυναίκα πλησιάζουν μαζί»⁶.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. «Η οικογένεια: Μία επίσημη διακήρυξη προς όλον τον κόσμο», *Λιαχόνα*, Νοε 2010, 129.
2. Τοντ Κριστόφερσον, «Γιατί γάμος, γιατί οικογένεια», *Λιαχόνα*, Μάιος 2015, 52.
3. Μπόννυ Όσκαρσον, «Υπερασπίστριες της διακήρυξης επί της οικογένειας», *Λιαχόνα*, Μάιος 2015, 15.
4. Τοντ Κριστόφερσον, «Γιατί γάμος, γιατί οικογένεια», 52.
5. Λάρρυ Γκίμπσον, «Fulfilling Our Eternal Destiny», *Ensign*, Φεβ 2015, 21-22.
6. Πρεσβύτερος Ντέιβιντ Μπέντναρ, «Ο γάμος είναι πολύ σημαντικός για το αιώνιο σχέδιό Του», *Λιαχόνα*, Ιούνιος 2006, 54.

Σκεφθείτε αυτό

Πώς προσπαθώ ως άτομο και σταθερά να «έρθω προς τον Χριστό»;